На столі стояла чашка. У чашці холонув чай. А в чаї плавала Муха. Вона з усіх сил дриґала лапками і намагалась розправити мокрі крильцята.

– Неподобство, – буркотіла вона. – Води, хоч і солодкої, занадто багато. Я можу потонути!

– Не хвилюйтесь, – втішила її Чаїнка, яка пропливала поряд. – На дні теж дуже гарно.

– Я боюся! – закричала Муха. – Люди добрі, допоможіть!

У чашку зазирнув маленький Хлопчик.

– Мамо, поглянь, як Муха плаває, – сказав він. – Вона водоплавна?

– Не заважай, синку, мені ніколи, – відповіла Мама.

– Треба допомогти бідоласі, – вирішив Хлопчик і простягнув Мусі ложку. – Почекай, люба, зараз я тебе витру. Ось тільки рушник візьму.

Але витиратися Муха не схотіла.

– Яка нісенітниця! – пирхнула вона, обтрусилась і полетіла.

– Яка невдячна, – здивувався Хлопчик. – Навіть "дякую" не сказала!

А Муха сиділа на Лампі та розмірковувала: "От якби цей хлопець розлив чай по кімнаті... Як би я бенкетувала весь день!"

– Як тобі не соромно! Невдячна! – спалахнула Лампа.

– Ти бач! – пхекнула Муха. – Не подобається – не слухай. А я на вулицю подамся. Там так багато ящиків із сміттям. Ось де я порозкошую…

Тільки-но Муха вилетіла у вікно, як Птах, що саме пролітав повз будинок Хлопчика, роззявив дзьоба і…

Що було далі – Хлопчик не побачив, бо з переляку заплющив очі. А коли розплющив, то ані Птаха, ані Мухи поруч не було.